

„Boh pyšným odporuje.“

Zaručená cesta pokory je rozjímať o tom, ako sa môžeme stať my, hoci máme nedostatok talentu, význačnosti i majetku, užitočnými nástrojmi, keď sa obraciame na Ducha Svätého, aby nám udelil svoje dary. Apoštoli napriek tomu, že ich Ježiš tri roky učil, vydesene utekali pred Kristovými nepriateľmi. Predsa sa však po zoslaní Ducha Svätého nechali bičovať a väzniť, a napokon položili život ako svedectvo svojej viery. (Brázda, 283)

17. november

Ježiš Kristus, náš Pán, nám vo svojom učení často ponúka príklad svojej pokory: „*učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.*“ Aby sme všetci, ty aj ja vedeli, že nejestvuje iná cesta, že iba úprimné poznanie našej ničoty v sebe ukrýva silu pritiahnuť k sebe Božiu milosť. « *Ježiš prišiel kvôli nám, aby hladoval a sýtil, prišiel, aby cítil smäd a dával piť, prišiel, aby sa obliekol do našej smrteľnosti a odial sa nesmrteľnosťou, prišiel chudobný, aby obohacoval.* »

„*Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť,*“ učí sv. apoštol Peter. V žiadnom čase, v žiadnom ľudskom postavení neexistuje iná cesta, aby sme žili Boží život, než je cesta pokory. Teší sa Boh z nášho pokorenia? Nie. Čo by dosiahol naším ponížením ten, ktorý všetko stvoril a

ktorý ochraňuje a riadi všetko, čo existuje? Boh si praje jedine našu pokoru, praje si, aby sme sa vyprázdnili od seba samých a mohol nás tak naplniť on; chce, aby sme mu nekládli prekážky, aby sa – ľudsky povedané – do nášho úbohého srdca vošlo viac jeho milosti. Pretože Boh, ktorý nás povzbudzuje k pokore, je ten istý, čo mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu. Náš Pán nás robí svojimi, zbožšťuje nás tým, že nás robí rovnými sebe. (Boží priatelia, 97-98)
